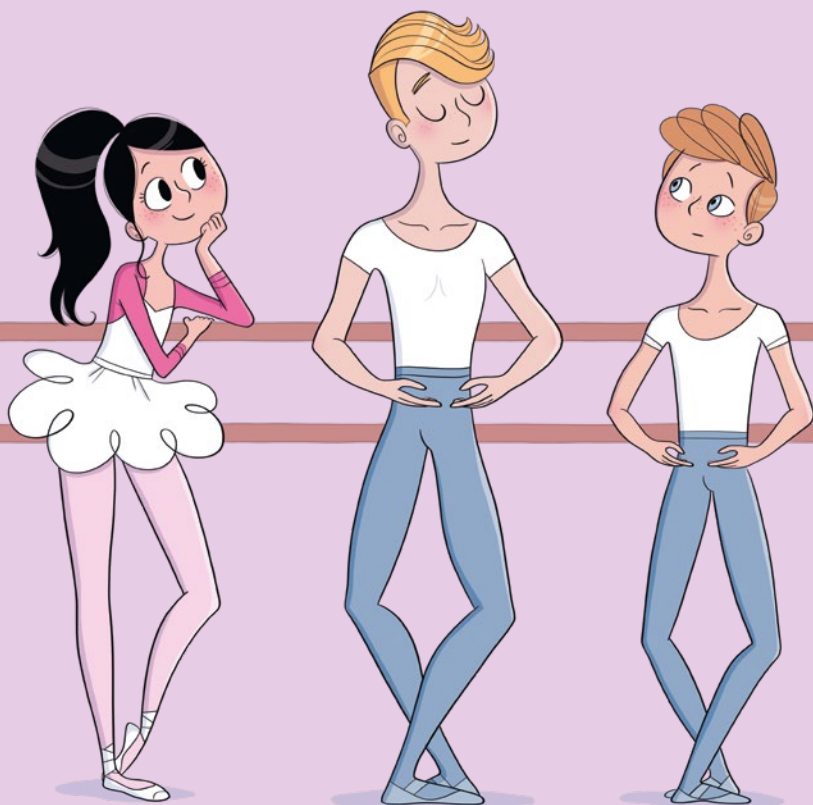

Elizabeth Barfáty

Baletky

3. diel

V bratovom tieni

Elizabeth Barfáty

Baletky

3. diel

V bratovom tieni

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Bambook

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 297. publikáciu.

Titul *20, allée de la Danse: L'ombre d'un frère* vydaný vydavateľstvom NATHAN v roku 2016, preložila do slovenčiny Dagmar Ostrovská.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Erika Hubčíková

Vydanie 1., 2024

Počet strán 160

Tlač TNM PRINT s.r.o.

Copyright © by Éditions Nathan, SEJER – Paris, France, 2016

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024

Translation © Dagmar Ostrovská, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa.

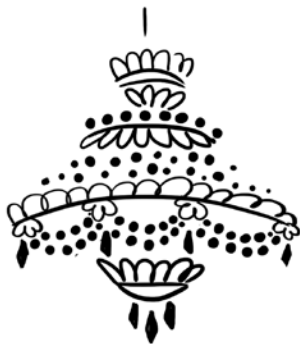
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú
bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-878-2 (ePub)

ISBN 978-80-8090-877-5 (pdf)

ISBN 978-80-8090-876-8 (print)

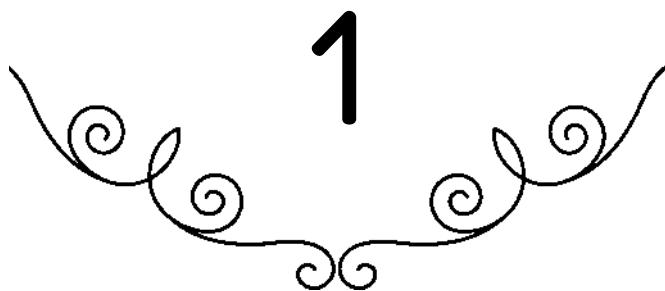

Baletky

V bratovom tieni

Elizabeth Barféty
Ilustrácie Magalie Foutrier

„Varujem ťa! Vyhrám a nik ma z toho miesta nezosadí!“

Bilal prikročí k pingpongovému stolu a s vypnutou hrudňou sa zmocní rakety, ktorú mu podá Zoé. Colas drží loptičku v ruke a čaká, kým sa jeho nový súper pripraví. „Nedaj sa vyviešť z rovnováhy,“ povzbudzuje sa. „Len to na mňa hrá, nič viac!“

Obaja chlapci navštevujú šiestu divíziu, teda prvý ročník Baletnej školy parížskej opery Garnier. Spolu so štyrmi rovesníkami tvoria skupinku nerozlučných priateľov. V utorok sa zídu vo vnútornom átriu, ktoré oddeľuje budovu určenú na hodiny tanca od školskej budovy. Dopoludnia boli v škole, naobedovali sa a poobede išli na hodinu klasického tanca. Teraz využívajú krátku prestávku, aby si urobili turnaj v stolnom tenise.

Aké sú pravidlá? Každý zápas sa hrá na šesť bodov bez minimálneho rozdielu skóre a porazený hráč prenechá svoje miesto ďalšiemu hráčovi. Víťaz ostáva pri stole, kým ho niekto neporazí.

Bilal sa konečne rozhodne podávať. „Ideme na to!“ vyhlási a odrazí loptičku rovno na roh stola.

Colas sa vrhne do strany, ale jeho strela príde so sekundovým oneskorením.

„1 : 0,“ ohlási Bilal a zdvihne ruky. „Dievčatá, videli ste tú loptičku? Tá sa mi teda páčila!“

Zoé sa rozosmeje. Práve prehrala s Colasom a rada by sa pomstila.

„2 : 0,“ oznámi Maïna, keď Colasova loptička skončí mimo stola po neúspešnom smeči. „Ešte stále môžes zvrátiť skóre!“

Malý blondiačik sa na ňu vďačne usmeje a pošle výherný servis.

„2 : 1!“ povie Constance neutrálnym tónom.

A práve na túto peknú hnedovlásku by chcel Colas zapôsobiť. Sú síce v rovnakom veku, ale ona je už šiestačka, lebo preskočila jeden ročník. On je ešte len piatak na prvom stupni. Zrazu sa obáva, aby ho nepovažovala len za malkáča. *A malý predsa už som*, pomyslí si trpko.

Aby si to vynahradil, pri druhom servise sa chvastá: „Pripravte sa, cítim, že toto je zlomový bod zápasu.“

S potešením zbadá, že Bilal sa nechá zmiast' nasledujúcou loptičkou.

„2 : 2, remíza!“ Sofia sa oháňa mobilným telefónom, aby ich odfotovala. „Úsmev, *per favore*.“

Colas si upraví pramienok blond vlasov a pred fotoaparátom zaujme svoju obľúbenú pózu: hlava mierne

sklonená, pohľad zospodu, úsmev v kútiku úst. Na druhej strane stola Bilal vyplazuje jazyk s prstami v tvare písmena V ako víťazstvo. Títo dvaja priatelia majú naozaj veľmi odlišný štýl. Hra pokračuje a víťazstvo sa rýchlo od Colasa vzdiali. Blondín je síce technický hráč, ktorý dobre ovláda trajektóriu svojich lop-tičiek a rotáciu, ale jeho súper má fyzickú výhodu. Je vyšší a silnejší. Bilalove smeče sa nedajú chytiť!

Preto Zoé napokon ohlási: „6 : 4! Ďalšie Bilalovo víťazstvo. Opäť ob-hájil majstrovský titul.“

„Prepáč, Colas,“ zamrmle Sofia a aby ho utešila, dá mu pusku na líce.

Obaja chlapci si podajú ruky, ale zo strany blondína to nie je srdečné

gesto. V poslednom čase sa ťažko zmieruje s porážkou.

„Pomstím sa, uvidíš!“

„Nádej umiera posledná, ty chrúst,“ odvetí Bilal. „Medzitým si pohni! Ak sa tu budeš zdržiavať, prideme neskoro na hodinu!“

„Vitajte, vitajte!“ pospevuje si pán Jankovic, učiteľ muzikality, keď do triedy vojdú prví žiaci. „Dnes je krásny deň ako stvorený na umeleckú tvorbu. Dúfam, že sa cítite kreatívne.“

Šesť kamarátov sa na seba usmeje. Tieto hodiny sa im zvlášť páčia, lebo sú zmiešané a chodia sem všetci spolu. No aj preto, lebo im umožňujú

vytvárať malé choreografie, uvoľniť sa a vyjadriť svoju osobnosť. Keď si Colas ide sadnúť do stredu miestnosti, pred klavír pána Jankovica, pozoruje svoju partiu.

Šesť žiakov sa kamaráti už od stá-že, šesťmesačného obdobia po prijímacích skúškach do Baletnej školy parížskej opery Garnier, kde sa pripravovali na prijímacie skúšky do šiesteho ročníka. *A predsa sme všetci veľmi odlišní*, uvedomí si Colas. Napríklad Bilal. Sú si s Colasom veľmi blízki, hoci vyšli z úplne odlišného prostredia. Colas pochádza z rodiny, kde je klasický tanec prvoradý. Na druhej strane, Bilal si musel vybojovať právo venovať sa tejto „dievčenskej“ činnosti.

„Sú tu všetci?“ spýta sa pán Jankovic. „Tak ideme na to.“

Potkančky vyskočia na rovné nohy. Cvičenie netreba vysvetľovať, žiaci ho poznajú. Striedavo navrhnú zvuk, akékoľvek gesto, ktoré potom musí celá trieda zopakovať. Je to akási rozcvička na začiatku hodiny.

Colas sa usmeje na Zoé. Malá ryšavka je úplne vo svojom živle. Má tisíc nápadov za sekundu a srší energiou. Je najmladšia z partie a na internáte sa delí o izbu s milou Mainou, vždy pripravenou pomôcť, a s peknou a tajomnou Constance, ktorá Colasa tak zaujala. Človek nikdy nevie, čo si myslí. Posledná zo skupinky, Sofia, práve vydáva dosť zvláštny zvuk.

„Znie to ako delfíní krik,“ poznamená Colas, keď sa ho spolu s ostatnými žiakmi márne snaží zopakovať.

Všetci sa váľajú od smiechu a pán Jankovic im musí dať prestávku.

„Čo presne to bolo, Sofia?“ spýta sa jej Colas s úsmevom. „Talianska špecialita?“

Blondínka sa začervená až po uši a zdvihne ruky.

„Neviem, jednoducho to zo mňa len tak vyšlo...“ Hodina rýchlo pokračuje a žiaci čoskoro prejdú na spev. Colasovi sa jeho vlastný hlas veľmi nepáči, ale začína si zvykať na spev v skupine. A potom ich pán Jankovic nechá pracovať na výraze tváre a tela a vždy vyberie piesne,

ktoré sú ako on – veselé, optimistické a vtipné.

Jeho radosť zo života je nákazlivá. V jeho prítomnosti sa z potkančekov opäť stanú bezstarostné deti. Bavia sa. Aj dnes toto kúzlo zafunguje. Zoči-voči šťastným tváram priateľov sa Colas uvoľní a zabudne na svoju prehru v stolnom tenise.

Mám šťastie, že som ich stretol, pomyslí si.

